ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 8ης Φεβρουαρίου 2001 [1]

I — Εισαγωγή

1. Στην παρούσα υπόθεση, οι αναιρεσείουσες (Sadam Zuccherifici Divisione della SECI SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA) στρέφονται κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Δεκεμβρίου 1998 [2] στην υπόθεση T-39/98 με την οποία απέρριψε την προσφυγή τους ως απαράδεκτη.

II — Πραγματικά περιστατικά, νομικό πλαίσιο και διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

2. Οι προσφεύγουσες και νυν αναιρεσείουσες είχαν ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου με την οποία ζητούσαν την ακύρωση του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΚ) 2613/97 του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997 [3]. Η διάταξη αυτή προβλέπει, μεταξύ άλλων, την κατάργηση από της περιόδου εμπορίας 2001/02 των εθνικών ενισχύσεων που είχαν επιτραπεί με το άρθρο 46 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 [4].

3. Το άρθρο 46 του κανονισμού 1785/81 επέτρεπε στην Ιταλική Δημοκρατία και στο Βασίλειο της Ισπανίας να χορηγήσουν, υπό τις προϋποθέσεις που έθετε, ενισχύσεις προσαρμογής στους παραγωγούς ζαχαρότευτλων.

Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε επανειλημμένως. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1101/95 [5] προβλέπει την παράταση των ενισχύσεων που είχαν χορηγηθεί σε βόρειες και κεντρικές περιοχές της Ιταλίας μέχρι το τέλος της περιόδου εμπορίας 2000 και των ενισχύσεων που είχαν χορηγηθεί σε περιοχές της νότιας Ιταλίας μέχρι το τέλος της περιόδου εμπορίας 2001. Εξάλλου, το σύστημα ενισχύσεως που ίσχυε για τη νότια Ιταλία ήταν διαφορετικό από εκείνο που ίσχυε για τις άλλες περιοχές της Ιταλίας καθόσον είχε λιγότερο φθίνοντα χαρακτήρα. Ο κανονισμός 2613/97 προβλέπει, κατά συνέπεια, στο άρθρο 2, για τη νότια Ιταλία διάταξη η οποία προκύπτει ήδη από την προθεσμία λήψεως των ενισχύσεων που είχε θέσει ο κανονισμός 1101/95.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — Συλλογή 1998, σ. II-4207.

3 — Κανονισμός (ΕΚ) 2613/97 του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, που επιτρέπει στην Πορτογαλία να χορηγήσει ενισχύσεις στους παραγωγούς ζαχαρότευτλων και να καταργήσει κάθε εθνική ενίσχυση από την περίοδο εμπορίας 2001/2002 (ΕΕ L 353, σ. 3).

4 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4).

5 — Κανονισμός (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1785/81 περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1010/86, που θεσπίζει τους γενικούς κανόνες που εφαρμόζονται στην επιστροφή στην παραγωγή για ορισμένα προϊόντα στον τομέα της ζάχαρης τα οποία χρησιμοποιούνται στη χημική βιομηχανία (ΕΕ L 110, σ. 1).

4. Οι αναιρεσείουσες έχουν στην κυριτότητά τους επιχειρήσεις μεταποιήσεως και παραγωγής ζαχαρότευτλων στη Νότια Ιταλία κατά την έννοια του άρθρου 46, παράγραφος 4, του κανονισμού 1785/81.

Με τη διάταξη κατά της οποίας στρέφεται η παρούσα αναίρεση το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτη την ασκηθείσα ενώπιόν του προσφυγή ελλείψει δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο κανονισμός 2613/97 είναι μέτρο γενικής ισχύος που δεν αφορούσε ατομικά καμία από τις αναιρεσείουσες. Το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι οι αναιρεσείουσες δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ, απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

III — Λόγοι αναιρέσεως

5. Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους: ο πρώτος αφορά την εκ μέρους του Πρωτοδικείου σύγχυση μεταξύ της δικής τους προσφυγής και εκείνης που είχε ασκηθεί στο πλαίσιο της υποθέσεως T-38/98 [6] εκ μέρους της Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB), ιταλικής ενώσεως παραγωγών ζαχαρότευτλων, και δύο Ιταλών παραγωγών, ο δε δεύτερος λόγος αναφέρεται στην παρανόηση των προϋποθέσεων παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως που ασκούν φυσικά ή νομικά πρόσωπα.

Όσον αφορά τις προϋποθέσεις παραδεκτού, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι πληρούν τα τρία κριτήρια που έθεσε ο γενικός εισαγγελέας Van Gerven στις προτάσεις του επί της υποθέσεως C-213/91 [7]. Πρώτον, ο κανονισμός παράγει έννομες συνέπειες αποφασιστικής φύσεως προβλέποντας την πλήρη κατάργηση, από της περιόδου εμπορίας 2001, των ενισχύσεων προσαρμογής που χορηγούνται στους παραγωγούς ζαχαρότευτλων και στις επιχειρήσεις παραγωγής ζάχαρης. Δεύτερον, αναπτύσσει δυσμενείς συνέπειες εις βάρος των αναιρεσειουσών καθόσον οι επιχειρήσεις παραγωγής ζάχαρης της Νότιας Ιταλίας «θίγονται» άμεσα από το εν λόγω μέτρο. Τρίτον, οι έννομες αυτές συνέπειες προκύπτουν άμεσα από τον ίδιο τον κανονισμό και δεν αποτελούν συνέπεια μέτρου ληφθέντος από κοινοτικό όργανο ή από κράτος μέλος. Οι αναιρεσείουσες καταλήγουν, κατά συνέπεια, στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή τους πρέπει να κριθεί παραδεκτή και ζητούν από το Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση επί της υποθέσεώς τους.

Οι αναιρεσείουσες, προς στήριξη του λόγου που αναφέρεται στη σύγχυση που υπέπεσε το Πρωτοδικείο, επικαλούνται αφενός, την αναγραφή στη διάταξη που εκδόθηκε επί της δικής τους υποθέσεως των ονομάτων προσφευγόντων άλλης υποθέσεως. Το γεγο-

6 — Η διαδικασία αυτή περατώθηκε με διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998 (Συλλογή 1998, σ. II-4191).

7 — Απόφαση της 15ης Ιουνίου 1993, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3177).

νός αυτό ανάγκασε το Πρωτοδικείο να εκδώσει διορθωτική διάταξη στις 29 Ιανουαρίου 1999. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο με τη διάταξή του επανειλημμένως αναφέρθηκε στην κατάσταση των παραγωγών ζαχαρότευτλων αγνοώντας, κατά τον τρόπο αυτό, την πραγματική δραστηριότητα των αναιρεσειουσών. Οι αναφορές αυτές σημαίνουν, κατά την άποψη των αναιρεσειουσών, ότι αγνοήθηκε η ταυτότητά τους, καθόσον δεν είναι παραγωγοί ζαχαρότευτλων, αλλά επιχειρήσεις μεταποιήσεως και παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε επί της υποθέσεως Τ-39/98 το σκεπτικό που διατύπωσε σχετικά με τους παραγωγούς ζαχαρότευτλων στην υπόθεση Τ-38/98, χωρίς να εξετάσει για ποιους λόγους το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 δεν αφορά άμεσα και ατομικά τις εν λόγω επιχειρήσεις.

6. Το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στην κατά λέξη επανάληψη των λόγων και επιχειρημάτων που οι αναιρεσείουσες είχαν προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου και ότι μέσω αυτής οι αναιρεσείουσες επιδιώκουν επανεξέταση της υποθέσεώς τους από το Δικαστήριο. Αυτό αντιβαίνει προς το άρθρο 51 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και προς το άρθρο 112 του Κανονισμού του Διαδικασίας, το δε Δικαστήριο καλείται να εφαρμόσει το άρθρο 119 του εν λόγω κανονισμού απορρίπτοντας, με αιτιολογημένη διάταξη, την αίτηση αναιρέσεως ως προφανώς απαράδεκτη.

7. Οι αναιρεσείουσες επικαλούνται κατά του επιχειρήματος αυτού το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο περιορίστηκε να εξετάσει το παραδεκτό της προσφυγής. Εφόσον δεν προχώρησε σε εξέταση της υποθέσεως επί της ουσίας, δεν μπορεί να γίνει λόγος για επανεξέταση. Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ένσταση απαραδέκτου, οι αναιρεσείουσες δυσχερώς θα μπορούσαν, κατά την άποψή τους, να προβάλουν άλλους λόγους με την αίτηση αναιρέσεως εκτός από εκείνους που είχαν προβάλει πρωτοδίκως.

8. Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί συγχύσεως εκ μέρους του Πρωτοδικείου μεταξύ των δύο υποθέσεων, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο ακολούθησε και στις δύο αυτές υποθέσεις την ίδια τεχνική που ακολουθεί κατά παράδοση προκειμένου να εξετάσει το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας από φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Εφόσον οι αναιρεσείουσες προέβαλαν τα ίδια επιχειρήματα και στις δύο υποθέσεις, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε παρά να κρίνει — με το ίδιο σκεπτικό — και τις δύο προσφυγές ως απαράδεκτες.

9. Τέλος, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι μια διάταξη περί απαραδέκτου συνιστά οριστική πράξη η οποία μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Συνεπώς, παρέλκει να γίνει, όπως προτείνουν οι αναιρεσείουσες, διάκριση μεταξύ των αποφάσεων και των διατάξεων του Πρωτοδικείου. Έναντι των δύο αυτών ειδών πράξεων εφαρμόζονται οι ίδιες προϋποθέσεις. Συνεπώς, αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται να επαναλάβει τους λόγους και τα επιχειρήματα που διατυπώθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου πρέπει να θεωρηθεί απαράδεκτη.

IV — Η γνώμη μου επί της υποθέσεως

Α — *Επί του παραδεκτού*

10. Δυνάμει του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, μπορεί δε να στηριχθεί μόνο σε λόγους που αφορούν την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, τυχόν πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και την παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο. Δυνάμει του άρθρου 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιλαμβάνει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα [8].

Από τις δύο αυτές διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει με ακρίβεια τα στοιχεία της διατάξεως κατά των οποίων βάλλει καθώς και τα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη του αναιρετικού αιτήματος [9].

11. Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί τον όρο αυτό η αίτηση αναιρέσεως που περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου· «συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως συνιστά στην πραγματικότητα αίτηση απλής επανεξετάσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία κατά το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του» [10].

12. Είναι βέβαιον ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε επαναλήψεις, καθόσον επαναλαμβάνει κατά λέξη τα επιχειρήματα και τους λόγους που είχαν ήδη περιληφθεί στο δικόγραφο της προσφυγής.

Το γεγονός ότι οι αναιρεσείουσες στρέφονται εν προκειμένω κατά διατάξεως και όχι αποφάσεως του Πρωτοδικείου δεν έχει σχετικώς καμία σημασία.

Εντούτοις, όσον αφορά την αιτίαση περί συγχύσεως του Πρωτοδικείου μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της διαδικασίας στην υπόθεση T-38/98, τόσο όσον αφορά τον καθορισμό των προσφευγόντων, αλλά και όσον αφορά την ασκούμενη από αυτούς δραστηριότητα, είναι απολύτως αδύνατο να πρόκειται — όπως ευκόλως γίνεται κατανοητό — για απλή επανάληψη ή για επανεξέταση.

13. Οι αναιρεσείουσες προσβάλλουν τη διάταξη αμφισβητούσες τη νομική της βάση. Στηρίζουν την αίτησή τους αναιρέσεως επί επιχειρημάτων τα οποία αναφέρονται στο περιεχόμενο της διατάξεως και επίσης, εμμέσως, στην προηγηθείσα διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.

8 — Βλ. σχετικώς τη διάταξη της 6ης Μαρτίου 1997, C-303/96, Bernardi κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1997, σ. I-1239, σκέψη 36).

9 — Βλ. σχετικώς τη διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 1998, C-403/95 P, Obst κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-27, σκέψη 17).

10 — Διάταξη της 9ης Ιουλίου 1998, C-317/97 P, Smanor κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-4269, σκέψη 21).

Β — *Επί του βασίμου της αιτήσεως ακυρώσεως*

14. Επομένως, επιβάλλεται να εξετασθεί αν το Πρωτοδικείο ενήργησε παρανόμως μη αναγνωρίζοντας στις αναιρεσείουσες το δικαίωμα να προσβάλουν τον κανονισμό 2613/97.

15. Επιθυμώ εξ αρχής να τονίσω ότι συμφωνώ με την άποψη κατά την οποία η πρόσβαση στην κοινοτική δικαιοσύνη, ειδικότερα διά της ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως, πρέπει κατ' αρχήν να παρέχεται με σχετική ευκολία [11].

Πάντως, η εκδοθείσα από το Πρωτοδικείο διάταξη είναι σύμφωνη με πάγια νομολογία σχετική με την ερμηνεία του άρθρου 173, παράγραφος 4, της Συνθήκης, το οποίο θέτει αυστηρές προϋποθέσεις για το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως ασκούμενης από φυσικά ή νομικά πρόσωπα.

16. Σύμφωνα με το άρθρο 173, παράγραφος 4, της Συνθήκης, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως στρεφομένης κατά κανονισμού, την οποία άσκησε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί, από απόψεως αποτελεσμάτων, απόφαση η οποία αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά. Σύμφωνα με πάγια νομολογία, το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή όχι ισχύ της συγκεκριμένης πράξεως [12]. Μια πράξη έχει γενική ισχύ όταν εφαρμόζεται επί καταστάσεων αντικειμενικώς καθοριζομένων και αναπτύσσει έννομες συνέπειες έναντι κατηγοριών προσώπων οι οποίες καθορίζονται γενικά και αφηρημένα [13].

17. Το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 ορίζει ότι από την περίοδο εμπορίας 2001/02 η ενίσχυση που προβλέπει το άρθρο 1, καθώς και οι ενισχύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 46 του κανονισμού 1785/81, καταργούνται. Επομένως, ένα τέτοιο μέτρο εφαρμόζεται επί μιας καταστάσεως αντικειμενικώς καθοριζομένης, δηλαδή επί όλων των περιπτώσεων στις οποίες συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής των δύο αυτών συστημάτων ενισχύσεων.

18. Το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 αναπτύσσει έννομες συνέπειες έναντι κατηγοριών προσώπων οι οποίες ορίζονται γενικά και αφηρημένα, δηλαδή έναντι κρατών μελών καθώς και έναντι φυσικών και νομικών προσώπων που αναπτύσσουν δράση εντός ενός καθορισμένου οικονομικού τομέα. Μεταξύ των τελευταίων περιλαμβάνονται, ακριβώς, και πρόσωπα έχοντα την κυριότητα επιχειρήσεων μεταποιήσεως ζαχαρότευτλων και παραγωγής

11 — Βλ. σχετικώς τα άρθρα που παραθέτει ο γενικός εισαγγελέας Ruiz-Jarabo Colomer στις προτάσεις του επί της υποθέσεως C-142/95 P, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-6669 και σ. I-6679).

12 — Διάταξη της 12ης Ιουλίου 1993, C-168/93, Gibraltar και Gibraltar Development κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-4009, σκέψη 11).

13 — Αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 9), και της 2ας Απριλίου 1998, C-321/95 P, Greenpeace Council κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-1651, σκέψεις 27 επ.).

ζάχαρης από ζαχαρότευτλα, τα οποία αφορά η παρούσα υπόθεση. Το στοιχείο αυτό, εντούτοις, ουδόλως επηρεάζει τη γενική ισχύ του μέτρου.

19. Δυνάμει της νομολογίας του Δικαστηρίου [14], ένας κανόνας ο οποίος εφαρμόζεται επί του συνόλου των οικείων επιχειρηματιών μπορεί, παρά ταύτα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να αφορά ορισμένους εκ των επιχειρηματιών αυτών κατά τρόπο ατομικό. Σε μια τέτοια περίπτωση, μια κοινοτική πράξη μπορεί να αποτελεί ταυτόχρονα κανόνα γενικής ισχύος και απόφαση έναντι ορισμένων επιχειρηματιών. Αυτό συμβαίνει όταν η συγκεκριμένη νομοθετική διάταξη επηρεάζει ένα νομικό ή φυσικό πρόσωπο λόγο ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

20. Ενόψει της νομολογίας επιβάλλεται, κατά συνέπεια, να εξεταστεί αν το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 αφορά, παρά ταύτα, τις αναιρεσείουσες, λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τις χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

Στην προκειμένη περίπτωση έχει εφαρμογή το κριτήριο της κατ' ουσίαν επιρροής. Εντούτοις, από τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες δεν προκύπτει αν και κατά πόσο το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 επηρεάζει ειδικώς ή αποκλειστικώς τη νομική τους κατάσταση.

21. Βεβαίως, ο κανονισμός επηρεάζει τις αναιρεσείουσες, αυτό όμως δεν αρκεί να τις χαρακτηρίσει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο επί του οποίου εφαρμόζεται ο κανονισμός. Η επίμαχη διάταξη τις αφορά λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας των επιχειρηματιών που ασκούν τη δραστηριότητά τους στον τομέα της μεταποιήσεως ζαχαρότευτλων, τις αφορά δε, κατ' αρχήν, ακριβώς όπως και οποιοδήποτε άλλον επιχειρηματία που ασκεί την ίδια δραστηριότητα σε μια από τις γεωγραφικές περιοχές τις οποίες αφορά ο κανονισμός [15].

Αν συγκριθεί η εκ του κανονισμού 1101/95 κατάσταση με την ισχύουσα σε ορισμένα άλλα μέρη της Ιταλίας ρύθμιση, προκύπτει, βεβαίως, ότι οι συνέπειες του άρθρου 2 του κανονισμού 2613/97 είναι περισσότερο έντονες στη Νότια Ιταλία και, κατά συνέπεια, για τις αναιρεσείουσες, ενώ η σταδιακή κατάργηση των ενισχύσεων που προβλέπει ο κανονισμός 1101/95 δεν έχει τόσο έντονο ρυθμό σε άλλες περιοχές. Εντούτοις, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη έχει στην παρούσα υπόθεση διαφορετικές συνέπειες για διαφορετικά υποκείμενα δικαίου, ουδόλως επηρεάζει τον νομικό της χαρακτήρα [16].

14 — Απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 20).

15 — Βλ. την απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 24), και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ruiz-Jarabo Colomer επί της υποθέσεως Associazione agricoltori della provincia di Rovigo κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στην υποσημείωση 11).

16 — Διάταξη της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37).

22. Το γεγονός ότι οι αναιρεσείουσες κατέχουν επιχειρήσεις μεταποιήσεως ζαχαρότευτλων και παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα και δεν είναι επιχειρήσεις παραγωγής ζαχαρότευτλων, καθώς και οι εντεύθεν ιδιομορφίες της δραστηριότητάς τους, δεν σημαίνει ότι η πράξη αυτή τις αφορά ατομικά.

Ενόψει του συστήματος των επιτρεπομένων ενισχύσεων, κατά την έννοια του άρθρου 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1785/81 και της απαγορεύσεως που προβλέπει το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97, οι αναιρεσείουσες βρίσκονται, εν πάση περιπτώσει, σε κατάσταση παρόμοια με εκείνη των υπολοίπων επιχειρήσεων μεταποιήσεως ζαχαρότευτλων και παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα [17].

23. Το γεγονός και μόνον ότι οι αναιρεσείουσες, σύμφωνα με τα όσα οι ίδιες υποστηρίζουν, είναι οι μόνες ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις μεταποιήσεως ζαχαρότευτλων και παραγωγής ζάχαρης από ζαχαρότευτλα στη Νότια Ιταλία δεν σημαίνει ότι ο επίμαχος κανονισμός τις αφορά ατομικά. Αποτελεί πάγια νομολογία ότι το γεγονός ότι μια νομική πράξη αφορά περιορισμένο κύκλο αποδεκτών δεν σημαίνει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως [18].

24. Εξάλλου, το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι θα στερηθούν αποτελεσματικής ένδικης προστασίας σε περίπτωση που δεν τους αναγνωριστεί το δικαίωμα να προσβάλουν τον κανονισμό 2613/97 είναι ανακριβές. Πράγματι, σε περίπτωση ένδικης διαφοράς ενώπιον εθνικού δικαστηρίου σχετικής με την εφαρμογή του κανονισμού, «τίποτε δεν εμποδίζει να αμφισβητηθεί το κύρος του κοινοτικού κανονισμού βάσει του οποίου εκδόθηκε η πράξη αυτή» [19].

25. Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς ερμήνευσε το άρθρο 173, παράγραφος 4, της Συνθήκης, αποφαινόμενο ότι ο κανονισμός (ΕΚ) 2613/97 δεν αφορά ατομικώς τις αναιρεσείουσες και ότι, επομένως, αυτές δεν ικανοποιούν τις προϋποθέσεις του παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως.

26. Εφόσον δεν πληρούται η προϋπόθεση κατά την οποία το προσβαλλόμενο μέτρο πρέπει να αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα, παρέλκει να εξετασθεί αν το μέτρο αυτό αφορά άμεσα τις αναιρεσείουσες.

Βάσει αυτών των σκέψεων, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προσαπτόμενη στο Πρωτοδικείο αιτίαση περί συγχύσεως δεν επηρεάζει το κύρος της διατάξεώς του.

17 — Βλ. τις διατάξεις της 12ης Οκτωβρίου 1988, 34/88, Cevap κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 6265, σκέψη 15), και της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 42).

18 — Απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-73/97 P, Γαλλία κατά Comafrica κ.λπ. (Συλλογή 1999, σ. I-185, σκέψεις 37 επ.).

19 — Απόφαση Γαλλία κατά Comafrica κ.λπ., προαναφερθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 40).

V — Επί των δικαστικών εξόδων

27. Σύμφωνα με τη συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 69, παράγραφος 2, και 118 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, οι αναιρεσείοντες καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως αναιρέσεως.

VI — Πρόταση

28. Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

2) να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.